

„Annyiszor írok verset, ahányszor érzem, hogy képtelen vagyok nem írni”

Nagy L. Éva beszélgetése Kovács Danielával

„Ó hidd el nékem, benned a Cél és nálad a Kulcs
Madárka tolla se hull ki, – ég se zeng, – föld se remeg,
hogy az Isten rád ne gondolna. Az Istent sem értheti meg,
aki téged meg nem ért.”
(Babits Mihály)

Kovács Daniela verseire az interneten figyeltem fel. Szívet, lelket melengető, csodás versek, olyan különlegesen finom szóképekkel vannak tűzdelve, amelyek valódi művészi értékkel bírnak. Boldog voltam, hogy ismét egy fiatal tehetségre leltem. Olyan mély gondolatokat kaptam válaszul, amelyek az EMBERT hozzák közelebb az olvasókhöz.

– **Nagyváradon születél 1976 februárjában. Meséld a gyermek- és ifjúkorodról, kérlek!**

– Szívszorogató ez a kérdés, kedves Éva. Nem azért, mert nem szeretek a gyermekkoromról beszélni, hanem mert mindahányszor eszembe jut, annyszor szétkaszabolja lelkem érzékeny bőrét az emlékek éles ostora. Első emlékem az, hogy éhes vagyok. Nagyon éhes. Szeretetre éhes. Kinyújtom a piciny kezemet a világ felé, és szüleim érintése helyett a levegőt markolom. Bentlakásos bölcsődékben, óvodákban nevelkedtem idegenek között. Nem haragszom érte senkire, szüleimnek bizonyára volt egy fontos álmuk, fontosabb még nálam is. De ha ők nem kergették volna álmukat olyan kitartóan, olyan leírhatatlan, semmihez sem hasonlító akaraterővel, mint tették, bizonyára én sem tartanék ma itt, ahol vagyok. Ezt az akaraterőt, kitartást minden bizonnal tőlük örököltem. Minden kavicsél kellett ahhoz, hogy talpam lenyomata olyan legyen, mint amilyenek ma látom, látjátok. Ha újrászületnék, ismét ezt az életutat választanám.

– **Van-e olyan gyermekkori élményed, amit szívesen elmesélnél az olvasóknak?**

– Említettem, hogy bentlakásos bölcsődékben, óvodákban nevelkedtem, tehát hétfőn reggel idegenek gondozásába adtak, s csak szombat este kerülhettem ismét szüleim közelébe. Legszebb emlékem egyike az, hogy apuval utazom a villamoson, és saját mondókáimat szavalom hangosan. Láttam Édesapám szemét, amikor a jegyellenőr munkájáról, kötelességéről megfélemlítve megállt mellettünk, hogy a többi utazóval együtt hangosan tapsoljon, amikor véget ért egy-egy versem.

Édesapám akkori pillantása sorsdöntő volt, mert attól a pillanattól fogva bármit is tettem, mindig a szemét lestem. Abból olvastam ki, hogy érdemes-e folytatni az utamat vagy sem. Tragikus és hirtelen halálakor végérvényesen elveszítettem tájékozódó képességemet, hosszú éveken át iránymutatás nélkül bolyongtam, akár csak egy száraz falevél a szél kezei között.

– **Hol végeztél iskoláidat? Milyen képzésed van? Mikor érkezted Magyarországra? Hol képeztél magad, hogy ilyen széles skálán beszélj a magyar irodalmi nyelvet?**

– Vegyésztechnikusként készültem. 1994-ben fejeztem be a tanulmányaimat, és éppen állást kerestem Nagyvárad egyik legrégebbi vegyipari vállalatánál, amikor egy barátom, aki tudta, hogy a vers az életem, elhozta nekem nyers fordításban Reményik Sándor *Eredj ha tudsz* című versét. Földbe gyökerezett a lábam a gyönyörűségtől. Akkor eszméltem rá George Bernard Shaw gondolatának igazára, miszerint ha magyar volna az anyanyelvünk, életművünk sokkal értékesebb volna. Gyermekkorom óta valódi szenvedélyem a rímfaragás, de attól a sorsdöntő pillanattól fogva tudtam, hogy csak a magyar nyelven megfogalmazott verseimben leszek képesek a leghűbben visszatükrözni gondolataim sokféle színárnyalatát, csak e csodaszép nyelv képi gazdagságából tudok majd építkezni úgy, hogy amit alkotok, az maradandó szépséggé váljon bennem és olvasóim lelkében egyaránt.

Attól a pillanattól egyetlen vágyam volt: magyar akartam lenni. Mindenáron. Magyar. 1995-ben költöztem Debrecenbe, és tanulni kezdtem ezt a csodaszép nyelvet. Mint a legtöbb kezdet, ez is próbára tette az állóképességemet, de palóc szívóssággal igyekeztem talpon maradni. Bizonyára mosolyfakasztó látvány lehettem sokaknak, amikor húszévesen álltam egy magyar élelmiszerüzlet előtt, s mivel egy szót sem beszéltem magyarul, és az üzletnek két ajtaja is volt, logikusnak tűnt, hogy az egyik a kijárat, a másik pedig a bejárat. Én nem tudtam akkoriban e két szó jelentését, ezért zavartan vártam, míg valaki kijött az üzletből. Önszorgalomból tanultam meg minden egyes szótagot, saját káromon vagy dicsőséggem jutottam egyre távolabb attól az élettől, amelyet magam mögött hagytam alig húszévesen.

Ugyancsak önszorgalomból tanultam meg az olasz nyelvet is. Dallama megérintette a lelkemet, de hamar rájöttem, hogy a magyar az egyedüli nyelv a világon, melyben a szó szoros értelmében életre kel és formát ölt bármilyen gondolat, érzés. Lehet a többi nyelven körülfesteni, az érzéshez hasonló módon kifejezni magad, de úgy, mint magyarul, soha. A szépirodalom volt a legjobb, leghűbb tanárom, s én leírhatatlan tudásszomjammal bújtam és bújom azóta is a könyveket. Mindennap olvasok legalább egy verset. Irodalmi aranyásóként kezdem a napomat, és akként is fejezem be.

– **Hogyan fogadott a környezeted, mennyi idő alatt sikerült beilleszkedned?**

– Szeretem ezt az országot, első pillanattól fogva úgy simultam puha tenyeréhez, mint ahogy a szárnyaló képzelet, a forró lelkesedés simult szívem falához, amikor úgy döntöttem, ideköltözöm. Persze, ez nem jelenti azt, hogy a sors ne állított volna akadályokat lábam elé. Nagyon nehezen kaptam munkát, sokáig azt hittem, hogy képtelenség kikecmeregni ebből a mókuserékből. Munkavállalási engedélyt nem kaphattam munkaszerződés nélkül, munkaszerződés nélkül pedig nem vállalhattam munkát. Nem kellemes visszarévedni azokra az évekre, egy-egy emlék fullánkja szívbe fúr tövig, hogy ott mérgezve sértsen. De rendes, segítőkész emberekkel is találkoztam, és bár a legelső létrafokról indultam el, hittem, tudtam, hogy felfelé tartok.

– **Mi a polgári foglalkozásod, hol és mit dolgozol? Ha jól tudom, Debrecen lett a lakóhelyed.**

– Nagyon szerettem volna a tanult szakmámban elhelyezkedni, de ennél az álomnál egy sokkal fontosabb álmot kergettem. A kilencvenes évek végén kezdtem dolgozni varrodai bedolgozóként, majd szabászati alkalmazottként, varrónóként, a varrodában mindeneként. Ez idő alatt minden erőmmel igyekeztem egyre jobban elsajátítani a magyar nyelvet. Időnként felfelé pillantottam, de amikor láttam, hogy az előttem ívelő létrafokok száma nem csökken, falánk vággyal hízni kezdett bennem a zsiros keserűség. Ám nem adtam át magam csillapíthatatlan étvágyának, hanem leporoltam a térdemet, és újult erővel indultam ismét a nagy álom felé. Bár a semmiből és egyedül kezdtem új életet Magyarországon, ahányszor az Édesapámat látogattam meg a nagyváradi otthonában, a belém vetett hite annyi erőt adott, hogy úgy éreztem, akár a mindenséget is képes volnék meghódítani.

Kitartásom végre gyümölcsözni látszott, 2003 tavaszán egy Nagykállóban tevékenykedő olasz multinacionális vállalat próbára tette a képességeimet. Nemzeti közti bér munka-koordinátor, vagyis termelésirányító lettem. Számtalan, nekünk bér munkába dolgozó üzem munkáját irányítom itthon és külföldön egyaránt. Mintha rám szabták volna ezt a munkakört. Napi szinten beszélek minden általam ismert nyelven. Szeretem a munkámat, és szeretem azokat az embereket, akikkel nap mint nap együtt dolgozom. Napi száz vagy akár ennél is több kilométert utazom, hiszen Debrecenben lakom, de cseppet sem bánom. Elégedett és boldog vagyok. Azt hiszem, maga Ady is hasonló meglepődésre vágyott, amikor azt mondta, hogy „jó volna nagy hűséggel mindent szeretni”.

– **Volt-e az életedben olyan pillanat, amikor megbántad, hogy ide hozott a sorsod?**

– Amikor a gyermekkoromról meséltem, említettem, hogy első emlékeim egyike az, hogy kinyújtom a piciny kezemet a világ felé. Azóta is fáradhatatlanul ezt teszem, és ugyancsak azzal a régi, tiszta gyermeki hiszékenységgel kémlelek minden ökölbe szorított kezet remélve, hogy mindegyik egy-egy szeretetmagocskát

rejt magában. Számtalan csalódáspege hasított már hol kisebb, hol nagyobb rést lélekváznakon, de akkorát még sosem vágott, hogy bizalmam végérvényesen elillanjon. Volt olyan pillanat, amikor megtorpantam, de voltak álmaim, céljaim, nem adhattam fel.

– **Tudom, hogy már kicsi gyermekként is írogattál. Mikor jött el az a pillanat, amikor úgy érezted, hogy ki kell írni a lelkedben felgyülemlt érzéseket magyar nyelven? Milyen a nyelvhez való viszonyod, hogyan tudsz vele játszani? Milyen érzések kelnek a lelkedben, ha verset írsz?**

– Igen, gyermekkorom óta igyekeztem bársonypuha verságyba bújtatni érzéseimet anyanyelvemen, később pedig olasz nyelven is volt szárnypróbálgatásom, de csak Édesapám halála után, vagyis 2006 őszén volt bátorságom elkezdni ki(s)írni fájdalmamat, bánatomat magyar nyelven. A kín lángjai olyan bőszen nyaldosták, égették a szívemet, hogy ezt a fájdalmat képtelen voltam már némán eltűrni. Nem éreztem magam még kellően érettnek erre, nemegyszer szégyelltem is gyermeki ügyöggésemet, de csak akkor könnyült a szívem, ha hangot adhattam zokogásomnak.

Azt hiszem, akkoriban értettem meg igazán Karinthy Frigyes gyönyörű versében, az Előszóban vésett gondolatát: „Nem mondhatom el senkinek, / Elmondom hát mindenkinek. / Emeljtek fel, szólni, látni, élni, / Itt lent a porban nem tudok beszélni. / A csörgőt eldobtam és nincs harangom, / Itt lent a porban rossz a hangom. / Egy láb mellemre lépett, eltaposta, / Emeljtek fel a magosba. / Egy szószéket a sok közül kibérlek, / Engedjete fel lépcsőjére, kérlek.” Akkor készítettem magamnak egy csendes sarkot (saját blogot), ahol mertem levenni keresztméről a meghasadt lélektudatot, és verssorokban kisimítani azt. Közben észrevétlenül virágot bontott bennem a régi vágy, hogy az az álom, mely arra készítetett, hogy új hazát válasszak magamnak, valóra vált. Akkor tudatosult bennem ez, amikor szívemhez ölelhettem kedves Olvasóim pozitív visszajelzéseit. Milyen érzések kelnek lelkemben, amikor verset írok? Rajzolt már lelked csuklójára piros szalagot az elsőkni vágyó gondolatgömb? Ha igen, akkor tudod, mennyire képes fájni, és ismered azt a megkönnyebbülést, örömet is, amikor végre kioldja magát tudatod szorító akaratóból és szárnya kél.

– **Volt-e segítséged, mentorod vagy biztatód, aki azt mondta: „Dana, te született tehetség vagy, abba ne hagyd a versírást!” Most áll-e melletted valaki, aki segíti a hajódat kormányozni, hogy helyes irányba menjen a költészet óriási tengerén?**

– Amikor a legelső lélek-zsengéimet mutattam meg a világnak, nehéz volt elhinnem, hogy bárkit is megérintenek, hiszen azok még csak érzelmi gondolatfoszlányok voltak. Szerencsém volt azonban, hogy olyan embereket sodort utamba a sors, akik szavaim ormóttan sziklatömbjében képesek voltak meglátni a kész

szobrot. Először Komlói Lajos, a nagyszerű pozsonyi költő karolt fel, és bár nagyon lassan történt a kibontakozásom, hiszen kizárólag postai úton társalogtunk, mégis Ő volt akkoriban a legszilárdabb alapkö, amelyre építkezni tudtam. Akkor is hitt bennem, amikor én képtelen voltam rá, kivétel nélkül, minden levelét ilyen, és ehhez hasonló biztatásokkal tűzdelt tele: „A zene nem beszél, de – mert a lelünkön át hat ránk – annál többet mond. Téged és isteni adottságokkal megáldott költészeted most mégis összehasonlítom Chopin-nal, mert amiket ő elővárszolt a fekete-fehér billentyűkből, Te azt meg tudod írni. Egyik zongoraversenye hallatán egy ismerősöm felkiáltott: ezt Isten sugallta neki. Én pedig verseidet olvasva mondom ugyanezt!”

Pár évvel később, pontosabban 2011-ben egy rendkívül nagy tudású, segítőkész magyartanárt ismertem meg Varga Tibor személyében, aki Komlói Lajoséhoz hasonló, leírhatatlanul tiszta hivatástudattal oktatott, egyengette a még bizonytalan lépteimet. Tőle tanultam meg a helyesírási szabályokat, a központosítást, a névelők használatát, az igeragozást, és még hosszan sorolhatnám. Bár kettőnk életútja azóta szétágazott, mindig hálás leszek a Tőle tanultakért. Ma is tanulok, de már nem mentoroktól, hanem költőtársaktól. Többek között Millei Lajossal, a nagyszerű Költővel gyakran ültetünk és öntözünk gondolatvirágokat egymás lélekkertjében.

– **Tagja vagy-e művészeti körnek vagy irodalmi társaságnak? Hol olvashatjuk a verseidet, mely online csoportosulásban?**

– Az irodalmi életem akkor változott bővizű forrássá, amikor Baranyai Attilával találkoztam. Az Ő szárnyai alá bújtam, az általa vezetett irodalmi kör, vagyis a Barátok verslista adott egyre nagyobb teret szárnypróbálgatásaimnak, ezért örökre hálás leszek neki. Időnként kicsibeként ki-kibújtam óvó szárnya alól, és egyre messzebbre merészkedtem. Publikálni kezdtem különböző irodalmi portálokon. Először az *Amatőr Művészek Fórumán*, majd a *Héttorony* irodalmi magazinban, dunapART café irodalmi és művészeti portálon, és végül a Fullexta irodalmi portálon.

A legutóbbi nem csak egy irodalmi portál, hanem meleg lélekköthön is egyben, hol nem csak költőtársakra leltem, hanem tiszta szívű barátokra is. Bátran állíthatom, hogy itt tanultam meg igazán, miként kell belemártani a lélekkalamárisába a pennámat úgy, hogy maradandó szépséget festhessek a magam és olvasóim örömére. Költői mivoltomat először Pete László kiáltotta ki a nagy nyilvánosságnak. Hálásan gondolok vissza a közösen készített interjúra, és mindmáig repdes a szívem, hogy a Parnasszus csúcsára emelt.

– **Könyved jelent-e már meg? Mennyire vagy termékeny költő?**

– Két verseskötetem jelent meg eddig. 2008-ban a *Néma sikoly*, 2009-ben pedig a *Szóölelések*. Akkoriban nagyon büszke voltam mindkettőre, de az utóbbi időben

tudatosult bennem, hogy mindkettő koraszülött volt. Bárcsak lett volna türelmem várni még, bárcsak visszametszette volna valaki, akárki a bennem hirtelen növekedésnek indult hév akkor még zsenge szárát! De nem tette meg senki, így kénytelen vagyok elfogadni türelmetlenségem áldozatául esett szógyermekeimet. Kérdezted, mennyire vagyok termékeny. Nos, annyiszor írok verset, ahányszor érzem, hogy képtelen vagyok nem írni.

– **Legjobb tudomásom szerint több mint száz irodalmi csoportosulás van. Kiszabadult a szellem a palackból! De nincs mindenkinek önkritikája. Viszont az írás egy lelki terápia. Van rá példám, hogy hajléktalan alkoholistát húzott ki a gödörből a versírás.**

– A tollforgatás valóban lélekgyógyító hatással bír. Én is találkoztam már az általad említett példával, vagyis, hogy alkoholistának, nincstelennek az írás és a szépirodalom iránti szeretet volt az egyetlen menedéke. Példának ki is emelném Tánczos Katalint, aki ebben az óriás emberrengetegben számkivettként élte le hitevesztett életét, és amikor a keserűség kicsordult érzékeny szívéből, ébenfekete tintájába mártotta meg a tollat. Olyan szívszorító verseket írt vele, hogy belesajdul az olvasó szíve. Aki elolvasta már *Az én miatyánkom* című verset, egy életre megjegyzi szerzője nevét. A világháló kiváló lehetőséget ad minden közölni vágyónak, hiszen többnyire ingyenes megjelenítést biztosít, így a magyar olvasók nem szűkölködnek irodalmi műalkotásokban. Ám ez áldás és átok is egyben, mert ezzel együtt soha nem tapasztalt bőség, de ugyanakkor zavar is jelent meg az irodalomban. Minél több a kicsépelet pelyva, annál nehezebben lelhető közte az értékes búzaszem.

– **Akkor ők dilettánsok vagy népi költők? Te hogyan látod az irodalom helyzetét napjainkban? Milyen különbséget látsz az amatőr és az úgynevezett magasabb rendű irodalom között?**

– A 19. század elején és közepén kihalt sok óriástudású és igen jelentős írónemzedék, és ekkor meghalt a költészet, (nevüket többek között megtalálhatod, ha kutakodsz a *Nyugat* című folyóiratban), és fokozatosan előretört a szemégyártás. Persze, nyugaton már korábban, mert minden moslék nyugat felől jött és jön. Egykét finom lelkű, a romantikus álmodozás korszakát folytató költő maradt meg dísznek, a többi a történelem süllyesztőjébe került. Még a kitűnő író és műfordító Rab Zsuzsa is beleesett ebbe a csapdába, mert öregkori versei már-már az érthetlenség határát súrolják. Megjelentek (és jelennek) olyan zagyaságok, amit a legműveltebb olvasó sem ért meg. Újat akartak mindenáron létrehozni, bármilyen áron.

Szerény véleményem szerint ez az időszak 2007-ben csúcsosodott ki, amikor, mint tudjuk, a rangos Kossuth-díjat Parti Nagy Lajosnak ítelték oda. Ha valaki kételkedne fenti állításomban, annak ízelítőként az alábbi strófát hozom bizonyítékul: „Ha

nyelvvel és ha felesel, / ha Cola Light, ha langy melasz, / ha pótkávé, mit teleszel / kenyérral nénikém tavasz, / ha egyfogaddal megeszel, / a nyammogásod is vigasz, / ha fel-feldobott kő leszel, / ha óvatlan vagy épp ravasz, / és mondjuk puff, és rámesel, / hazám, hazám, te Mol, te Shell, / te szép aranykalászvegasz, / tiéd vagyok, bármit teszel, / tehozzád mindenem ragasz / kodik s adyk.” Hát nem elszomorító?

Hinni szeretném, hogy a helyzet nem reménytelen. Meggyőződésem, hogy nem a műkedvelő válik művésszé. Művésznek, írónak, költőnek születni kell. Napjainkban is élnek közöttünk ilyen költők, akik már-már küldetésstudattal válnak a szépségeszmény, az érzelmi kavalkád és a misztikum szószólóivá. Szerencsére, az értő szem hamar felismeri a sok önjelölt költő között a KÖLTŐT, ám mégsem az ő véleménye a mérvadó. Az Olvasó dönti el végül, melyik az a csillag, amely sosem hull a föld porába.

– **Az Élő Magyar Líra Csarnokában találtam rád több, számomra igen kedves és tehetséges költő társaságában: Arany-Tóth Katikával, Barcs Jani bácsival, Varga Tiborral, Mészáros Lászlóval, Mysty Katikával és még több, általam jól ismert költővel. Kinek volt az ötlete, hogy létrehozzon a 7toronyhoz hasonlóan működő online irodalmi csoportot? Tudom már, hogy nem ugyanúgy, csak hasonlóan működik. Kérlek, mondj erről is néhány szót az olvasóknak.**

– 2012 nyarán javasolt a Csarnok tagjának az akkori mentorom, tanárom, Varga Tibor. Augusztus 23-án, amikor megkaptam Pete László Miklós főszerkesztő úr meghívólevelét, lelkem felváltva sírt és nevetett. Reméltem, hogy Édesapám a létezésen túli világból lát, és velem együtt ünnepel. Öröme hamar felváltotta a félelem, hiszen amikor a hetedik szinten, az általam nagyon nagyra tartott, elismert költők társaságában találtam magam, hirtelen szédülni kezdtem. Az a magasság szívbizsergetően szokatlan volt a számomra. Nagy utat tettem meg. Alattam feneketlen szakadék tátotta száját, de ha félttem is a zuhanástól, tudtam, hogy csak nagyon mélyről lehet szédületes magasba röppenni, és csak nagyon magasról érdemes mélybe zuhanni. A *Magyar Parnasszus* és *Az Élő Magyar Líra Csarnoka* nem egy amatőr magyar lírai honlap, mint az általad említett *Héttorony*. Ez az internetes társaság azzal a céllal jött létre, hogy az írni tanuló, vagy az írni tudó költőket összegyűjtse. Példaértékű az a tisztelet, a magyar kultúra iránti elkötelezettség, mely a lap szerkesztőinek ereiben lüktet. Nagy szükség volt arra, hogy valaki lemossa végre a több évtizedes sarat a magyar líra arcáról. A magam és a szép szóra szomjazók nevében köszönöm az önzetlen, fáradhatatlan munkájukat, és a továbbiakban is sok sikert kívánok mindannyiuknak.

– **Milyen álmaid, vágyaid vannak a reád váró életedben? Vajon a költészet ösvényén milyen út van számodra kijelölve? Elismerik-e valamikor a tehetedgedet?**

– Húszévesen csírázott ki szívemben a legnagyobb, a legmerészebb álomom, magyar nyelven vágytam írni verseimet. Azóta sok előreláthatatlan kanyart, útkeresztződést hagytam magam mögött, de olvasóimtól tudom, hogy nem csak az út, amelyen éppen járok, hanem az irány is jó, így nem érdemes letérnem róla. Olyan emléket szeretnék állítani Édesapámnak a magyar szavak koszorújából, amely méltó egy igaz ember, szerető édesapa, dicső hazafi és tiszta szavú költő örökségéhez.

Az idáig vezető utamon nem csak tövis, kavicsok élei sértették a lábam, volt számtalan örömteli pillanatban is részem. Olyan költőkkel, írókkal találkozhattam személyesen, olyan széplelkű embereket ismerhettem meg, mint Arany-Tóth Katalin, Nagy Ilona, Hepp Béla, Csitáry-Hock Tamás, Lőrinczi L. Anna, Kun Magdolna, Káli László, Kováts Péter, Maszong József, Szilágyi Ferenc, az én drága Földim, Piro M. Péter, a magyar szonett királya, Millei Lajos, akit Csillával, a feleségével együtt családtagomnak tekintek, Szilágyi Hajnalka, Péter Erika, Fényesi Tóth János, Gősi Vali, Czégény Nagy Erzsébet, Valkócziné Katalin.

Napjaink legremekebb műfordítóját ismerhettem meg P. Tóth Irén személyében, aki Édesapám kedvenc versét fordította le magyar nyelvre. Személyesen megismerhettem Lám Etelkát és kedves férjét, Hanyecz Istvánt, akik példaértékű tisztelettel, szeretettel, alázattal viseltetnek a magyar irodalom és a magyar nyelv iránt, és még hosszan sorolhatnék neveket. Amikor velük találkoztam, elengedtem az engem kínzó kételyeim, hogy meg tudjam ragadni a kezüket, és abban a pillanatban szeretetük parazsa tűzvirágot csiholt a szívembe. Ha csupán ennyi az eddigi megpróbáltatásaimért járó jutalom a sors részéről, ennek vize már bőven túlcsoordult a várakozásaim gátján.

– **Drága Danielám! Nagyon szépen köszönöm, hogy bepillantást nyerhetünk életedbe. Kívánom, hogy minden álmod és vágyad váljon valóra. Legyen elég kitartás és alázat benned a költészet iránt, hogy elérd azt a célt, amelyhez megvan benned a kellő tehetség. Azért jó lenne ezen a bozótos, gödrökkel teli úton egy jó vezető is számodra. A Teremtő adjon hozzá erőt és egészséget!**

– Köszönöm a szeretetet, amellyel megszólítottál, Drága Éva, a szeretetet, amelynek ugyan nincs különösebb célja, feladata, de amely nélkül semmi sem létezne ezen a világon. Köszönöm jókívánságaidat... tudod, életünk során sokszor megmarkoljuk a határaink mentén húzódó korlátot, és ha szerencsénk van, akkor lelkünk tenyerében ott maradhat ez-az, egy csipkeszó, egy verstöredék, egy kézfogás emléke, ezernyi öröme az elfolyó boldogságnak. Ilyen és ehhez hasonló örömeiket kívánok én is Neked tiszta szívemből!

(Forrás: www.montazsmagazin.hu)